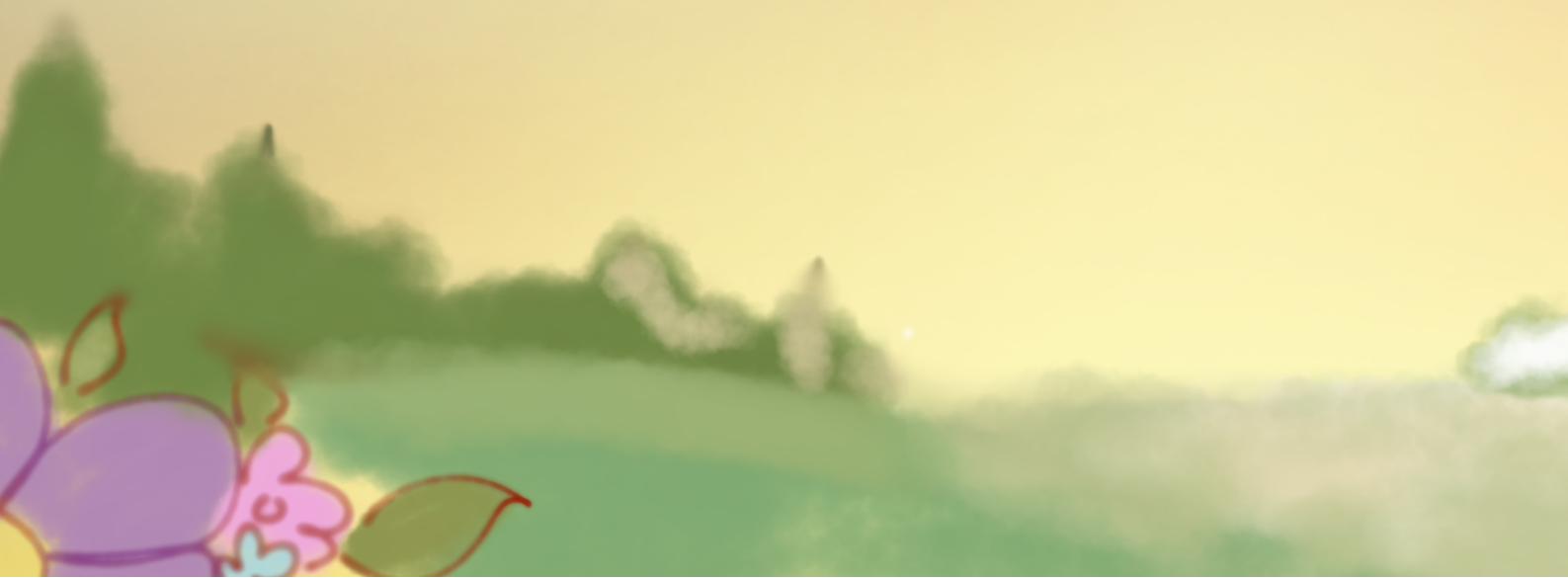

Almanach

LITERÁRNÍCH PRACÍ
ŽÁKŮ ZŠ STŘÍBRNICKÉ

2023

Úvodem...

Stejně jako v loňském roce vám v tomto kouzelném předvánočním čase představujeme vybrané práce dětských autorů. Byla by opravdu škoda, kdyby literární perličky zdobící dětské slohové sešity navždy zapadly na dno šuplíků či odpadkových košů.

Pevně věříme, že se vám i letošní almanach bude líbit. A třeba se na některé stránce i poznáte.

Velké díky patří nejen skvělým autorům ukázek, ale také autorům ilustrací.

Tým češtinářů ZŠ Stříbrnické

Na začátek trocha poezie...

Nic moc, jen láska pro slabochy

T. V.

Zpovzdálí na mě hledí
hoch jeden smělý
Úsměv mu oplácím
z hlavy ho vytrácím
Proč?
Už jiného tam mám
vše za něj vždy dám
Růži
krev
svobodu
Co já bez něj jen budu?
Nic
vůbec nic
jen dívka za oknem sedící
na kolenou plačící
a k bohu se za něj modlící
Co ke mně cítí
bohužel nevím
Pár věcí mi dal
je jich však kupa, halda a dál?
Není den, co bych ho neměla
v hlavě své a o něm nesnila

Co chceš bejt, až vyrosteš?

T. V.

Jestli chci bejt politička
nebo snad prostitutka
co já vím, ty budeš král
A já zas královna
Nikdy víc nebudu vědět
ale znát možná jo
Tak jsme si rovni
Vlastně jak pro koho
Nic ze mě nebude
Popel ze mě jen zbude
tak už to je
tak už to bude
Vždy jsem princezna být chtěla
však nikdy na dosah to neměla
Sny jsou to jen pouhé
jako účtenka by mohly být dlouhé
Tak naivní
Tak zamilovaná
Žít bych si tak mohla
Jen jedno přání
Dopřeji ho ostatním
Těm co ho nemají
těm co by ho mít nemohly
Snazší už to nebude
Zvykej si
Jaké to bude?
Co ze mě zbude?
Spratek na ulici
I tak si žít budu moci
Nic z toho nevím
Jestli toho dosáhnu
to možná už nezjistím

Pláč, smích, loučení...

Jak mám říct sbohem

L. H.

Jak mám říct sbohem,
když se za mě prali s bohem?

Co až padnu do jámy,
kdo mě vytáhne?

Akorát tak smrt,
která ruku svou natáhne.
S otázkami bez odpovědí,
neklidně se tam sedí.

V temnotě bez oken, bez dveří

čekám, kdo se mi svěří.

Co když jsem tam sama,
přemýšlející nad mukama?

Říct sbohem je těžká věc,
snad nebudu zbabělec.

Krok za krokem, nepochybuju,
řeknu sbohem a v klidu odpluju

na druhou stranu duhy,
kde šťastná budu.

Kde budu toužit

doplnit linky svého osudu.

Jednou se však opět shledáme,
slibuju ti, jednoho dne to nastane.

Tvůj pláč

D. B.

Když pláčeš, stromy se shýbají,
těžce a pomalu náhle padají.

Před sebou velký kámen tlačím,
nakonec utopím se v pláči.

Pak ledy tají, kytky vadnou,
žalem může i skála spadnout.

Tvůj smích

K. P.

Když se směješ, moje srdce hřeje.

Je to víc, než si člověk přeje.

Radost mě celou zalije,
všechna bolest se ze srdce vylije.

Když se směješ, směju se taky,
z nebe odplují všechny mraky.

Tvůj pláč

Když brečíš, nebe se radši ukryje za mraky. Poté kapky deště padají dolů, dolů až k mé mysli. Z mé mysli se stane Tichý oceán plný žalu, studený jako kostka ledu. Z nitra mého těla stoupá teplo, stoupá touha pomoci ti. Jakmile ohřeje logiku, napadne mě něco kreativního. Nebe se otvírá a mraky utíkají do bezpečí.

M. Š.

T.N.

Tvůj smích

Když se směješ, obloha zmodrá, slunce se rozzáří. V břiše rozletí se mi motýli. Ptáčci začnou zpívat a já se usmívat.

M. P.

Pojednání o škole

Škola

Škola je místo, kam mládež chodí, aby se vzdělávala. Často se ale škola a její majetek zaměňuje za jiné věci. Např. školní lavice se v průběhu dne mění za postele, chodby za běžecké dráhy atd. Škola má také mnoho zaměstnanců. Např.:

Ředitel

Také známý jako „říďa“ je hlavní postava v celé škole. Vše, co se ve škole odehrává, má na starosti on. Občas se přijde podívat, jak probíhají vyučovací hodiny. Pokud tak učiní, učitel, který je právě ve třídě, a také žáci se vždy začnou chovat vzorně.

Učitelé

Jsou tři typy učitelů. První typ je učitel přísný. Ten vždy vyžaduje na hodinách hodně aktivity, dává těžké úkoly a testy. Druhý typ je učitel klidný (hodný), ten je opakem učitele přísného. Dává jednoduché testy a učivo vždy pořádně vysvětlí. Třetí typ učitele na každé hodině zadá úkol, ať si žáci opíšou text z učebnice. Testy dává maximálně čtyřikrát za pololetí.

Ostatní zaměstnanci

Velmi důležité jsou kuchařky. Musí vstávat brzy ráno, aby mohly uvařit jídlo pro přibližně 600 lidí a od 12:00 do 14:00 vydávat obědy. Potom musí umýt nádobí a uklidit kuchyň. Mají to hodně těžké.

Uklízečky

A potom tu máme uklízečky. Ty jsou také hodně důležité. Po tom, co všichni odejdeme domů, na kroužek nebo ke kamarádovi na návštěvu, musí uklidit celou školu, aby byla příští den zase pěkně čistá. A hlavně noste prezůvky! Nebo to nedopadne dobře!

Žáci

Žáky můžeme rozdělit do několika skupin. V každé třídě se nachází minimálně jeden zástupce každé skupiny. V některých třídách zástupci jednoho druhu převažují a jiný druh je utlačovaný.

Prvním typem žáka je takzvaný šprt. Šprt je ten, co opravuje učitele, co zná látku dopředu, dělá všechny dobrovolné úkoly, učí se doma, protože ho to baví a většinou má samé jedničky.

Pak jsou tu ti, kteří mají školu, jak se říká, „na háku“. Ti se ještě dělí na ty, kteří mají dobré známky, a na ty, kteří nemají dobré známky. Ti, co mají dobré známky, si před testem jednou přečtou látku, nebo se vůbec neučí a dostanou jedničku, nebo dvojku. Ti, co mají horší známky, udělají totéž, ale dobrou známku nedostanou. Žáky bychom mohli rozdělit do různých kategorií i podle chování. Ale to bychom tu byli dlouho.

Přezdívky

Škola je místo, kam se děti občas těší. Ale ne kvůli učení. Spíš kvůli dobrodružství a zábavě. Do školy nastoupí ještě mladí a naivní. Časem jim ale dojde, že škola není úplně podle jejich představ. A tak tráví čas vymýšlením zábavy, například přezdívek.

Lidé dávají přezdívky proto, aby se vyjádřili k něčí osobnosti, vzhledu nebo jen tak pro zábavu. V naší škole fungují přezdívky skvěle. Některé dávají smysl, jako např. Šėja, Šindi, Zalda, Bjalončiči, Hozy, neboli Hozajda, Kasperka, Jehlička, Tobi nebo třeba Gruberka. Pak jsou tady přezdívky, u kterých lze význam uhodnout těžko, jako třeba Myška, Veverka, Kapybara nebo Beruška. Pak jsou tu ale učitelé, jejichž jména fungují jako přezdívky. Například Sýkorka, Ježek. Nebo pan učitel Knapčok, jemuž se občas říká Pokémon. Někteří učitelé přezdívky nemají, a to mi připadá docela smutné.

Škola a učitelé jsou jako věčný kolotoč zábavy a dobrodružství. Sice občas zamotají hlavu, ale bez nich bychom se nudili. Škola a učitelé jsou skvělí. A když si s nimi vytvoříte skvělý vztah, můžete mít společné nezapomenutelné vzpomínky. Ať už je to přezdívka, vtip nebo společná zábava, všichni se cítíme jako veliká rodina.

Škola = bitevní pole

Škola. Všemi známá a všemi i velmi „oblíbená“. Každý do ní někdy chodil, anebo stále chodí, ať už je to jen základka, nebo třeba středka, či vejška. Každý má na ni své vzpomínky. Jelikož si však náš mozek vybavuje spíše ty špatné věci, vzpomínáme na školu jako na jednu velkou válečnou zónu.

Válečná zóna by se dala rozdělit na menší úseky - fronty, jež jsou u každého učitele jiné. Některé se táhnou snad do nekonečna, na jiných probíhají jen menší přestřelky a na některých panuje klid zbraní.

Pokud bychom si rozebrali ty nejnebezpečnější fronty, viděli bychom přestřelky typu: „Jelikož to nikdo neumíte, tak si z toho zítra napíšeme písemku!“ Nebo: „Hodinu ukončuje učitel, ne zvonění!“ Člověk by však musel býti velký optimista, aby si myslel, že tyto útoky způsobí řadám bránícího se žactva značné ztráty. Pravda, někteří se můžou skutečně zaleknout, jiní dokonce i dezertovat. Na druhou stranu se ale většina žáků z bitvy zotaví a hned další hodinu jsou připraveni znovu bojovat. Ovšem dají se též najít až nezdravě moc bránící se jedinci. Ti pak už nebrání třídu, nýbrž se hlavně snaží ubránit si svou čest. Může se tak stát, že se učitel rozhodne podnikat útoky pouze na onoho žáka a zbytek třídy nechá stranou. Pro učitele to ale může být i výhoda, jelikož typický bránící se žák nevyhledává žádné další zbytečné střety. Ty by mu totiž mohly ublížit i na domácí frontě, neboť rodiče obránce nestrpí, aby dostal poznámku nebo špatnou známku. Naopak hrdý obránce své cti doplatí na fakt, že se nevyplácí jít do bitvy sám, jelikož si na něj pak učitel zasedne. Důležité je ovšem podotknout, že ať jste na jakémkoli bojišti, najde se pár menších nebezpečí, která číhají všude. Mezi ty patří napomenutí, ať se žák nehoupě na židli, nebo ať se nebaví se spolužáky. Dodržování pravidel pak záleží na postoji žactva k danému učiteli. Pokud se jedná o nepopulárního učitele, snadno uvidíte do pár minut dalšího žáka porušujícího úplně ten stejný zákon. Naopak u skvělého vyučujícího je míra porušování značně menší. Shrnutí podtrženo, škola je v očích žáka nucené peklo. Co však bohužel netuší, je to, že ho čekají další krvavé války v budoucích školách a povoláních.

Pracovní postup – Jak napsat domácí úkol z matematiky

1. Z aktovky vtáhněte sešit Matematika domácí a propisku.
2. Vezměte učebnici Sbíрка úloh z matematiky, která se nachází nejspíše na stole nebo ve skříni.
3. Nalistujte správnou stránku a cvičení ve sbírce.
4. Začněte počítat příklady.
5. Při tomto kroku pravděpodobně zjistíte, že příklady nechápete.
6. Vytrhněte stránku s chybnými výpočty.
7. Opakujte krok 5 a 6.
8. Pokud postupujete správně, měli byste mít sešit bez stránek.
9. Na úkol se vykašlete.
10. Pokud se vás ve škole bude učitelka matematiky ptát, kde máte úkol, řekněte jednu z výmluv: Pes mi sežral úkol./Kočka mi snědla úkol./Úkol mi snědl psa.

Trocha hororu nikdy neuškodí...

Výlet

Už dlouhá léta jezdím s tátou na čundry. Hlavně z toho důvodu mu vůbec nevadilo, že jsem to chtěla zkusit sama. Pro jistotu jsem si vybrala místo, na kterém už jsem kdysi byla.

Když jsem tam dorazila, zjistila jsem, že se to tam vůbec nezměnilo. Připravila jsem si dříví na oheň, rozdělala spacák a vyndala vodu. Na ohni jsem si uvařila večeři a černý čaj a posadila se na skálu s krásným výhledem. Západ slunce byl ten den nádherný. Okolí vonělo lesem, vítr se proháněl mezi stromy a na louce pode mnou se páslo stádo srnek. Vyndala jsem svůj skicák a začala ty nádherné tvory kreslit.

Jak se stmívalo a já dopíjela svůj čaj, přišel čas jít spát. Jakmile jsem se zachumlala do spacáku, přepadla mě myšlenka, co když se něco pokazí. Není tu přece táta, aby to spravil. Zahнала jsem tu myšlenku stranou a pomalu jsem usínala.

Probudilo mě prasknutí větvičky kousek od mé hlavy. Byla ještě noc a hvězdy byly krásně vidět. Ale něco nebylo v pořádku. Jako by tam bylo něco navíc. Jako by tam bylo něco se mnou...

Pomaloučku jsem se otáčela, odkud zvuk přišel, a v tu chvíli mi ztuhla krev v žilách. Nemohla jsem se pohnout a přestat na to zírat. A ono to taky nepřestávalo zírat. V té tmě jsem neviděla nic než desítky očí, které se občas pohnuly doleva nebo doprava. Když se opět začaly pohybovat směrem ke mně, zpanikařila jsem a vyskočila ze spacáku. V té panice jsem nevnímala, kam běžím. Naštěstí mé rychle bijící srdce a mozek otupený strachem ani nepostřehly, když jsem stoupla do prázdna. Nepostřehly ani, jak jsem dopadla na zem. Mé oči zůstaly šokem otevřené, ovšem tělo se už nikdy nezvedlo. A já jsem nikdy nezjistila, že ty děsivé oči patřily těm krásným tvorům, které jsem minulý den tak obdivovala.

J. F.

Horor

Stojím tu v černých šatech, silonkách a černém saku. Každý, kdo mě teď vidí, se mi omlouvá za to, co se stalo. Snažím se vydat ze sebe hodně slz, aby to nevypadalo špatně, a děkuji. Ty šepoty, co říkají: „Ta holka musí být chudák!“ Nebo: „Jak to sama zvládne? Ta už nikdy nebude v pohodě.“

Dá se říct, že mě to děsí, protože já z toho nejsem smutná. Naopak. Jsem šťastná. Nikdo neví, co se stalo. Jen strejda.

Včera mě našel, jak klečím na kolenou pár kroků od mých rodičů, kteří leželi v kaluži krve. Moje maminka. Byla tak krásná! A mé ruce tak nádherně červené! Sekera ležící mezi námi. Moje myšlenky byly jinde. Uslyšela jsem křik mého strýce, jak se rozeběhl a upadl k zemi. Začal vzlykat. Malé kapky padaly do kaluže krve. Nevěděla jsem, co dělat. Mám se usmívat? Mám si nasadit masku? Mám udělat to samé, co jsem udělala jim? I strejdovi? Mám ho nechat jít?

Nakonec jsem se rozhodla. Vzala jsem do ruky sekeru. Strejda se otočil a strach ho už převzal. Jeho zděšený obličej ve mně vyvolal adrenalin. Z jeho slz jsem se usmívala. I z toho, jak prosil o život. Mávla jsem sekerou plná radosti. Jeho poslední slova byla, ať se postarám o jeho syna Jako ta nejlepší neteř jsem s tím samozřejmě souhlasila.

Vyčerpaná jsem si lehla na zem. Se slzami v očích jsem si vyčistila sekeru. Nejhorší bylo, že jsem už neslyšela žádný křik. Jenom svůj dech a každý krok, když jsem se snažila spálit své oblečení. Oblékla jsem se do čistého a odešla šťastně za svou láskou, zatímco oni si tam tak krásně a v klidu odpočívali.

Stála jsem nad jejich hroby a vyšlo ze mne něco, co nechápu: „Odpusťte mi to. Promiňte mi to. Miluji vás.“ Ztuhla jsem. Moje vize byla rozmazaná. Vodopád tekoucí z mých očí. Těžká váha na mé hrudi. Ocitla jsem se na zemi u mámina hrobu a začala jsem ho objímat. Co jsem to provedla?

Zrcadlo

Bylo to jen obyčejné zrcadlo, které viselo na zdi Emiliny ložnice. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že by se za zrcadlem skrývalo něco více než jen odraz. Emily, mladá žena milující staré věci, si zrcadlo přivezla z antiku a umístila ho do svého pokoje.

První neobvyklá věc, které si všimla, byly zvuky, ozývající se kdykoli kolem zrcadla procházela. Zdálo se, že zrcadlo na ni jemným hlasem šeptá. Když se ale přiblížila, všechno utichlo. Po několika takových momentech si domyslela, že si s ní hraje jen její vlastní představivost a snažila se ji ignorovat.

Postupem času ale začala pozorněji pozorovat svůj odraz v zrcadle. Občas se zdálo, že se její odraz mračí, i když ona sama má hezký den. A když se pokusila změnit svůj výraz, zrcadlo ji stále odmítalo napodobit. Bylo to, jako by odraz v zrcadle měl svoji vlastní vůli. Ačkoliv tohle jí připadalo mnohem víc divné, rozhodla se to i tentokrát ignorovat. Namluvila si, že není žádné dítě, aby se bála zrcadla.

Jednoho večera, když stála Emily před zrcadlem a česala se, udělala rychlý pohyb ruky. Její obraz v zrcadle ho ale neopakoval. Zkusila se zrcadla dotknout. V tu chvíli se zrcadlo roztříštilo na tisíce střepů, vylétly z něj temné stíny a naplnily místnost.

Emily byla zaražená. Její ložnice se stala úplně temnou a chladnou. Stíny, které vylezly z rozbitého zrcadla, se začaly přetvářet v postavy, které rozhodně nebyly z lidského světa. Měly zářící oči a vytvořily kruh kolem Emily. Zamžourala očima a několikrát se štípla, aby se přesvědčila, že se nejedná o sen. Byla to pravda.

V okamžiku, kdy se snažila utéct, zjistila, že nemůže pohybovat svými nohama. Byla přimražená na místě. Stíny se přiblížily a jeden z nich přitiskl svou temnou dlaň k jejímu čelu. Emily ucítila, jak se její vědomí ztrácí. Jako by byla vtažena do temnoty.

Když se vzpamatovala, byla stále ve svém pokoji. Všechno vypadalo normálně. I zrcadlo se zdálo být celé. „Tak to přeci jen byl hrozný sen,“ oddechla si. Bolela ji hlava, a tak si chtěla jít udělat čaj. Jenže v jejím bytě úplně chyběly dveře. Otočila se a zjistila, že chybí i okno.

Stoupla si před zrcadlo a zamyslela se. Najednou jí to došlo. Stála v temném zrcadle. Viděla svůj překvapený odraz na druhé straně. Zatímco ona uvízla v zrcadle, její odraz měl nyní svobodu a žil v lidském světě.

Víkend ve škole

Je pátek. Šestá vyučovací hodina. Včera večer dávali v televizi strašně napínavý film, od kterého jsem se nemohla odtrhnout. Jako vždycky byl ale k mému vzteku plný reklam, a tak jsem toho moc nenaspala. Zato teď se mi klíží oči a zakrýt zívající ústa je čím dál obtížnější. Rovnice na tabuli se nějak rozmazávají a hlas matikářky se pomalu vzdaluje.

Usínám. Když se vzbudím, vůbec netuším, jak jsem přežil až do poslední hodiny bez dřívějšího usnutí. Protáhnu se a rozhlédnu se po třídě. Najednou mi dojde, že tu nikdo není. Kouknu na hodiny a ty ukazují půl páté. „Proč mě nikdo nevbudil?“ ptám se sám sebe. Chvilku nad tím přemýšlím, pak si ale řeknu, že to je teď každopádně jedno. Teď, když už jsem tu takhle sám, aspoň prozkoumám celou školu.

Vyjdu ze třídy a jako první mě k prozkoumání napadnou holčičí záchody. Když do nich ale vejdu, nic zajímavého neobjevím. Inu, co zajímavého by bylo na záchodech, že? A tak pokračuji dál v prohlídce. Na řadě jsou teď kabinety. K těm ale potřebuji klíč, a tak moje první logická volba padá na nalezení toho univerzálního. Po projití celé školy nacházím klíč u tělocvičny. A sranda může začít, pomyslím si.

Po půl hodině prolézání všech kabinetů zjišťuji, že nás v pondělí čeká přepadová písemka z chemie z názvosloví. Paní učitelka má bohužel správné odpovědi pouze u sebe v Power Pointu. Je mi jasné, že musím vymyslet plán, jak se ulít z pondělí, neboť si názvosloví vůbec nepamatují. Teď se tím ale nebudu stresovat a raději pokračuji v průzkumu.

Po dalších 45 minutách mám prošmejděné všechny kabinety. Říkám si tedy, že je čas si vyzkoušet něco zajímavějšího. Bude už ale skoro dvacet hodin - ideální čas na film a večeri. Přesouvám notebook a projektor do tělocvičny, kde bude podle mě nejlepší místo na přespaní. Ještě si do jídelny skočím pro zbytek oběda, jelikož guláš s knedlíky si nenechám ujít. Do hodiny mám vše připraveno a jdu koukat. Film končí asi ve čtvrt na jedenáct. Jsem už tak unavený, že musím jít spát.

Ze spánku mě vyruší nějaký hlas: „Radíme, dělej, vstávej, jsi další na řadě!“ Vzbudím se a zjišťuji, že je stále pátek, poslední hodina. To byl ale divný sen! Jen škoda, že jsem nezažil neděli. Dlouho ale nad tím nepřemýšlím, neboť už musím jít k tabuli počítat rovnice.

Cesta do školy

Bylo obyčejné listopadové ráno a já jsem se chystala do školy jako každý den. K snídani jsem si dala toustový chleba s marmeládou a k tomu horké kakao. Když jsem dávala nádobí do myčky, vyklouzl mi hrníček z ruky a rozbil se. Taková smůla! Potom, co jsem vše uklidila, koukla jsem se na hodiny a zjistila, že mám veliké zpoždění. Popadla jsem svačinu a batoh a vyběhla z domu na autobus.

Od školy bydlím daleko. V malé vesnici, kam autobus jezdí zřídka. Venku bylo chladno, foukal lehký vítr a stromy se pohupovaly ze strany na stranu. Pomalu jsem neviděla na vlastní krok. Byla hrozná mlha a šero. Teprve se rozednívalo. Zastavila jsem se na rozcestí a váhala, jestli mám jít vpravo, kudy chodím normálně, ale je to delší, či vlevo. Cesta vlevo je sice krátká, vede ale přes hřbitov. Času jsem měla málo, a proto jsem se vydala doleva. Jsem hrozný strašpytel, musím to ale zvládnout.

Jen jsem v klidu šla a poslouchala vlastní kroky. Po chvíli jsem uslyšela i kroky někoho jiného. Otočila jsem se. Nic. Nikdo tam nebyl. Ticho. Lehce mě to znervóznilo. Pokračovala jsem v cestě. Vnímala jsem studený čerstvý vzduch a že mě zebou konečky prstů. Něco se hýbalo v křoví a já jsem uskočila. Uklidňovala jsem se, že jsem naivní. Co by se asi tak mohlo stát? Je jen obyčejný den jako každý jiný.

Po chvíli jsem za sebou slyšela i tiché hluboké hlasy. Neotočila jsem se. Šla jsem dál rovně, přímo za nosem. Po zádech mi běhal mráz. Pokračovala jsem. Moje kroky se zrychlovaly. Dala jsem se do běhu. Nikdy bych neřekla, že cesta přes hřbitov je tak dlouhá. Už jsem nemohla. Musela jsem si odpočinout. Zastavila jsem se. Najednou jsem ucítila chladnou ruku s ostrými nehty na svém rameni. Mráz projel celým mým tělem.

Od toho dne jsem už nikdy nenastoupila do školního autobusu. Také jsem se nikdy nevrátila domů. Jsem navždy tu. Jsem navždy uvězněná tady na hřbitově. A už se odsud nikdy nedostanu.

E.N.

Pokoj

Přicházím domů ze školy. Dvě hodiny odpoledne. Na kuchyňské lince najdu vzkaz od mamky. Stojí na něm: „Broučku, jeli jsme na víkend k babičce. Večeři máš v lednici, ohřej si ji. Máma.“

Skvělé! Budu celý víkend doma sám, raduji se. Hodím svůj batoh na místo vedle postele, vylezu na palandu a začtu se do knížky. Když jsem se později podíval na mobil, ukazoval 21:50. Zvláštní, ani mi nedošlo, kolik času uběhlo, zatímco jsem si četl.

Usoudil jsem, že na večeři už je pozdě. Vydám se tedy do koupelny vyčistit si zuby. Při své cestě se leknu starého věšáku, který stojí u hlavních dveří. Po chvíli mžourání si oddychnu. Onen věšák mi připadal jako nějaká příšera se třema rukama, ale nic to nebylo. Vyčistím si zuby a vyкроčím z koupelny, stoje v tmavé předsíni. Povšimnu si na škvíru otevřených dveří do pokoje mého bratra. Ne... Když jsem vcházel do koupelny, byly zavřené, vím to. Pomalými nejistými kroky se přiblížím, poslouchaje. Slyším jen tikot hodin, svůj dech a zrychlený tep. Když tu najednou... šustění bratrovy peřiny. Odjel přeci s rodiči?! Jsem si jistý, že... Mou myšlenku přeruší vrzání postele. Vyrázím temnou předsíň bezmyšlenkovitě směrem do svého pokoje. Předsíň se zdá být nekonečná. Můj dech se zrychluje. Musím pryč, pryč od těch zpropadených dveří! Zaletím do pokoje, zabouchnu dveře, přímo uhodím do vypínače.

Světlo zalije potmělou místnost a já se vydýchám. Nejsem schopný si to racionálně vysvětlit. Ale díky světlu v mém pokoji získám pocit bezpečí. Alespoň na chvíli.

K.K.

Bajky

O lišce a zajíci

Jednoho deštivého dne se toulal malý zajíc lesem. Bloudil a vůbec nevěděl, kde je. Najednou se před ním objevila liška. Nabízela mu večeři, a tak šel zajíc v k ní do nory. Liška měla doma velký stůl s hromadou jídla. Zajíc byl nadšený. Pustili se společně do jídla a povídali si. Všechno bylo v pořádku. Potom liška zavřela dveře a zeptala se: „Zajíci, tak co? Jak sis pochutnal?“ Zajíc odpověděl: „Bylo to moc dobré, ale musím jít domů.“ Liška mu nabídla, aby u ní přespal. Zajíc souhlasil. Když usnul, liška zapálila oheň a chtěla do něj zajíce hodit. Ten se hned probudil, rychle vykoppl dveře a utekl. Utíkal daleko, co mu nohy stačily. Cestou slyšel nějaký hlas, tak zpomalil. Za keři uviděl svou rodinu. Ta ho doprovodila domů do bezpečí. Když byl zajíc doma, v liščině noře se začal oheň šířit, až celá shořela. Liška si musela hledat jinou noru, jenže žádnou nenašla, a tak přespávala pod velkým stromem. Liška teď už nikomu neškodí, protože se poučila. Zajíc je velmi spokojený a šťastný ve svém domku. Ponaučení zní: nevěř cizím lidem.

K. S.

D.V.

Páv a krocan

Byla jednou jedna zahrada a v ní žil páv a krocan.

Páv byl namyšlený a pyšný, protože měl barevné peří. Myslel si, že krása je nejdůležitější na světě. Zato krocan byl chytrý a hodný, ale byl také ošklivý. Páv se s ním proto nechtěl bavit.

Jednou šla kolem zahrady liška a uviděla páva. Řekla si: „To je ale krásné peří a ten páv, ten by taky chutnal skvěle...“ Liška se zezadu vrhla na páva a začala mu trhat peří. Najednou se objevil krocan, nafouknul se a zahudroval. Liška se lekla a utekla. Páv se utíkal schovat do svého domku a nechtěl vylézt, protože měl vytrhané peří. Krocan za ním šel a řekl mu: „Páve, pojď ven, vždyť krása nemá být na prvním místě!!“ Páv si to nakonec také uvědomil a stali se z nich nejlepší přátelé.

I. J.

O dvou houbách

Rostly kdysi vedle sebe dvě houby. Houby si rády mezi sebou povídaly, protože nikde nikdo kolem nich neprošel ani neproběhl. První houba byla muchomůrka, byla krásná, měla krásnou červenou čepici. Druhá byla taky krásná, byla to bedla, která bohužel už svoji bílou čepici neměla. Kdysi ji někdo ukopnul. Jednoho dne bedla říká: „Zdravím, paní muchomůrko!“ Muchomůrka odpověděla: „No, zdravím, zdravím, jak se máte, paní bedlo?“ „Dobře,“ odvětila bedla, „a jak vy?“ „No, úžasně, jako vždycky,“ odpověděla muchomůrka. A pak bedla pokračovala: „Hele, paní muchomůrko, já pořád koukám na váš krásný červený klobouk.“ „Jé, děkuji, já vím, že ho mám krásný, nemusela jste to ani říkat,“ namyšleně reagovala. Paní bedla se zarazila, ale nedala to najevo. Mochomůrka ale pokračovala: „Hele, ty bedlo, kde máš klobouk ty?“ Bedla nevěděla, co má odpovědět, ale dodala: „No, milá muchomůrko, to bych sama ráda věděla.“ Muchomůrka se začala vysmívat bedle, že její klobouk asi ukouslo nějaké zvíře. Bedle to bylo nepříjemné. Pak muchomůrka řekla, že by se chtěla vydat do světa a zeptala se bedly: „Hele, když jsem tak krásná, myslíš že bych se mohla vydat do světa?“ Bedla souhlasila. Pak najednou přišli houbaři a uviděli muchomůrku i bedlu. Čapli bedlu, protože byla jedlá. Ta byla šťastná, že se od zlé muchomůrky dostala pryč. Mochomůrka zůstala v lese sama na hodně dlouho.

A. B.

O chytré knize

Na policiče byla jedna kniha, která pořád říkala, že je nejchytřejší na světě. Strašně si přála, aby ji všechny knihy uctívaly, nikdo ji ale neuctíval. Bylo jí to líto, ale pak se začala učit chodit, aby sem mohla pomstít.

Když se naučila hýbat, tak se snažila všechny knihy shodit na zem. Po dlouhé době se jí to podařilo, ale pak tam přišel nějaký chlapec a uviděl ty knihy na zemi, tak je vzal a vrátil zpátky na policičku.

Kniha byla naštvaná, říkala si, že je shodí znovu, ale tentokrát do krbu. Rozeběhla se z konce policičky, aby jí to netrvalo tak dlouho. Když se rozeběhla, zakopla, protože jí v cestě ležel nějaký kámen. Zkusila to proto podruhé, ale uklouzla po policiče a spadla rovnou do krbu.

Nikdo si nikdy nevšiml, že tam chybí.

S. M.

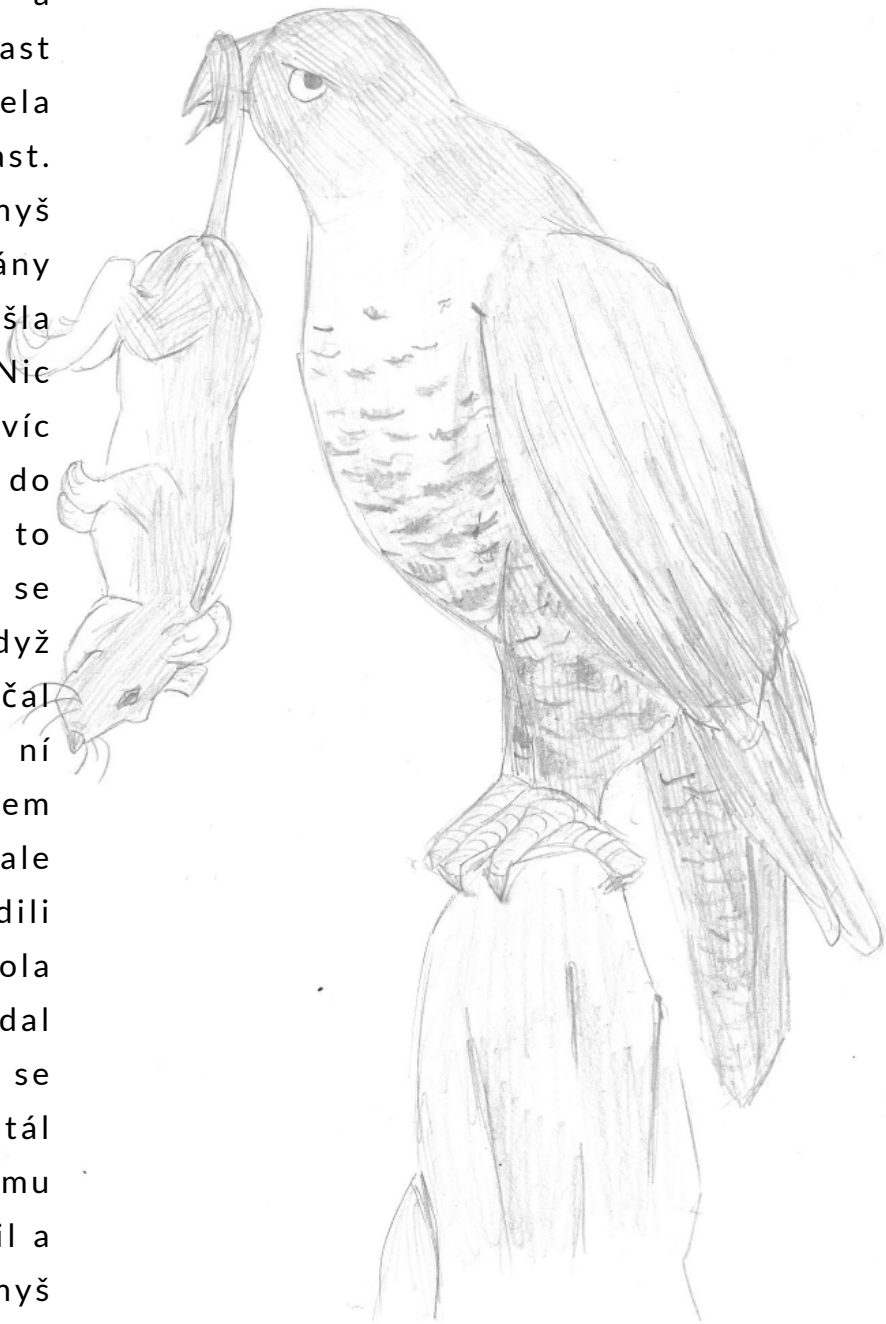
Zapomenutý sešit

Bylo to v 6.třídě. Žáci se přestěhovali do jiné třídy na hudební výchovu. Zdálo se, že si někdo zapomněl ve třídě sešit. Najednou se ozývala z lavice učebnice. Příští hodinu bude matematika, proto to byla učebnice matematiky. Bylo slyšet, jak tichounce počítá příklady. Sešit se tázal: „Proč počítáš příklady zrovna teď?“ „Nikdo tu není, proto se nudím,“ odpověděla učebnice. „Proč nemůžu být tak chytrý jako ty? Já ani nevím, co je $1 + 4$,“ řekl smutně sešit. „Není je to snadné, nemůžeš mít všechno, co chceš. Koukni se na mě, jsem dost počmáraná, roztrhaná a všichni se to snaží napravit izolepou,“ dodala učebnice. Snažila se sešit potěšit, ale nevěděla jak. „Sice umím dobře matematiku, ale zase bych klidně napsala židle s tvrdým y. Umíš zpívat? Já ne. Každá hodina má něco speciálního,“ dodala učebnice. Sešit měl trochu lepší náladu a řekl: „To mi pomohlo, díky. Ale co penál?“ „Ten jen kouká na lavici a nic nedělá. Může si připadat jako namyšlená kočka. To že nic neví, ale neznamená, že je zlý. Může to být tvůj budoucí nejlepší kamarád.“ Najednou skončila hodina a děti se vrátily. „Penál je tady. Teď je moje šance,“ zoufale si řekl sešit. „Ahoj, jak se vede?“ snažil se navázat kontakt s penálem. Ten odpověděl: „Čau, krásně, poslouchal jsem, jak žáci zpívali. Bylo to nádherné, díky tobě, ty jsi je naučil všechno možné o hudbě.“ „No, to sice jo, ale ty máš v sobě vše, co žák ve škole potřebuje, například pero, tužky, pastelky,“ reagoval penál. A začala hodina matematiky, rozloučili se a čas plynul dál.

M. K.

Sokol a myš

Jednou letěl sokol nad polem a uviděl myš. Rozhodl se, že udělá past a myš do ní chytí. Myš zatím popíjela čaj. Mezitím sokol připravoval past. Jenže si nevšiml, že na něj myš kouká a rozhodla se mu plány překazit. Druhý den myš vstala a šla na zahradu. Sokol ji pozoroval. Nic se nestalo. Tak se rozhodl tu past víc zamaskovat a povedlo se. Myš se do ní chytla. Všichni sokoli, co se to dozvěděli, byli překvapení. Tak se sokol rozhodl, že udělá párty. Když se všichni sešli, sokol začal vyprávět: „Udělal jsem past a do ní jsem ji chytil.“ „Vidíte to, jak jsem chytrý?“ začal se vychloubat. To ale nevěděl, co ho čeká. Myš vysvobodili kamarádi a ji napadlo, že na sokola pošle kamaráda orla. Orel se vydal na párty, kde byl sokol. Všichni se lekli a utekli, jen ten sokol tam stál se zavřenýma očima a čekal, až mu všichni zatleskají. Toho orel využil a snědl ho. Od té doby si už na myš nikdo nedovoloval.

J. D.

D.V.

Pohádka dnešní doby...

Alenka zakletá v telefonu

Jednoho deštivého dne se narodila malá holčička, jmenovala se Alenka a byla hodně roztomilá. Když Alenka nebyla úplně malá, už jí bylo sedm let, tak jí rodiče koupili její první mobilní telefon, protože musela chodit sama do školy i ze školy. Alenka ho prvních pět měsíců vůbec nepoužívala. Použila ho jen, když volala rodičům nebo kamarádce, jestli nechce jít ven a v kolik a kde se sejdou.

Když začala chodit do 3. třídy, tak se její kamarádi bavili pouze o hrách. Alenka se divila a ptala se, co jsou vlastně ty hry zač. Pak jí její kamarád Pavel odpověděl: „Ty nevíš, co to jsou hry?“ Alenka zoufale řekla, že neví a jestli jí to někdo vysvětlí. Celá třída se začala smát a říkat jí, jak je hloupá a že nic neví. Alenka se rozbředla a šla si sednout na svoje místo. Když do třídy přišla paní učitelka a spatřila brečící Alenku, hned se jí ptala, co se děje. Alenka vše vysvětlila a kluci dostali poznámku.

Když Alenka přišla po dvou hodinách domů, umyla si ruce, převlékla se do domácího oblečení, udělala si úkoly a připravila si tašku, tak si vzala telefon a stáhla si nějaké ty hry a začala hrát. Alenku to začalo velice bavit a hrála tři hodiny. Pak si stáhla nějaké ty sociální sítě, například Instagram. Na nich strávila dvě hodiny. Alenka byla velice šťastná, že už ví, co jsou hry, a že si některé z nich může zahrát.

Ale zato rodiče rádi nebyli. Alenka slyšela, jak někdo prásknul dveřmi. „Ajaj!“ řekla si Alenka. Pak slyšela rozzuřenou maminku, jak jde po schodech k ní do pokoje a zakřičela hlasitě: „Aleno!“ Alenka se tichým hláskem ozvala: „Ano, mami?“ Alenka byla celá vystrašená a věděla, že to s telefonem velice přehnal. Maminka vešla k ní do pokoje, dala jí pohlavek a k tomu dodala: „Jak to, žes nebyla na kroužku? A proč jsi nebyla na doučování z matematiky?“ Brečící Alenka odpověděla, že se moc omlouvá, že už to nikdy neudělá. Maminka řekla, že za trest nebude chodit ven s kamarády a odevzdá mamince rychle telefon.

Alenka byla na maminku naštvaná, že musí za trest plnit tolik úkolů, například vyluxovat celý byt. Maminka Alence vysvětlila, že existují i lepší věci, než koukání na telefon. Po pěti týdnech měla Alenka narozeniny a dostala štěňátko. Jmenovalo se Bárny a byl to kluk. Bárny byl veliký mazel, pořád se s Alenkou mazlil, spinkal s ní. Sama Alenka si dokonce uvědomila, že čas strávený s Bárnym je stokrát lepší než čas strávený na malé elektronické krabičce, zvané telefon.

Halloween

Dnes je úterý 31. října, Halloween. Je to zvláštní, ale v tento den se vždycky stane něco divného.

Je krátce po sedmé večer, zrovna mi skončil trénink a chystám se jít domů. Jsem už poslední v tělocvičně a už si беру batoh a odcházím. Najednou zhasnou všechna světla a objeví se velký portál. Je to jako z nějakého filmu. Stojím tam a přemýšlím, jestli mám vstoupit dovnitř. Vzpomenu si ale, že na mě venku čeká táta, a tak chci odejít. Když se ale zkusím pohnout, nejde to. Nad portálem se najednou objeví nápis: Musíš vstoupit, jinak se odsud nedostaneš. Začínám mít strach, cítím, jak se mi klepou nohy, ale přesto do portálu vstoupím.

Najednou se ocitnu v jiném světě. Je hrozně divný, takový temný a hrozně tichý. Otočím se a vidím nějaké dveře. Běžím k nim a otevřu je. Dívám se na velké basketbalové hřiště uprostřed lesa, všude kolem jsou stromy, houby i nějaká zvířata. Vtom si uvědomím, že tam někdo trénuje. Zavolám na něj, ale potom si všimnu, že má sluchátka, takže mě neslyší. Jdu směrem k němu, už jsem skoro u něj, udělám dva rychlé kroky a ... Zaklepu mu na rameno a on se otočí.

Přede mnou stojí Kobe Bryant. Cože? Nevěřím svým očím. Překvapeně se ho zeptám: „Jak to, že ještě žiješ? Nemáš být náhodou mrtvý?”

On mi odpoví: „Tohle je jiný svět, je jiný než ten váš, je tady spousta lidí, co už dávno zemřeli.” Pak se mě zeptá: „Ty hraješ basketbal?”

Koukám na něj s udiveným výrazem v tváři, přemýšlím o tom, jak to může vědět.

Jako kdyby slyšel moje myšlenky: „Všiml jsem si, že máš v ruce basketbalový míč.” Úplně jsem zapoměla že ho držím v ruce. Řekne mi: „Můžu tě naučit nějaké triky, jestli chceš.”

Hlasitě vykřiknu: „To by bylo super!”

Ukázal mi pár svých triků a pak mě je i naučil. Najednou si vzpomenu: „Už se musím vrátit domů, táta na mě čeká!”

„Tak dobře”, odpoví. Zničehonic se znovu objeví ten stejný portál. Za všechno Kobemu poděkuji a vstoupím do portálu.

Ocitnu se na stejném místě, kde to všechno začalo. Rozběhnu se k parkovišti a hledám naše auto. Když ho uvidím, běžím směrem k němu, otevřu dveře a začnu se tátovi omlouvat, že na mě tak dlouho musel čekat. On ale řekne, že na mě nečeká dlouho, jenom asi pět minut. Divím se tomu, protože mi připadá, že jsem byla pryč nejméně dvě hodiny. Nastoupím do auta a jedeme domů.

Myší dobrodružství

Tenkrát jsem byla ještě docela malá. Šedý kožíšek, dlouhý ocásek, zvědavá očka a moc mlsný jazýček. Tak mlsný, že jsem si jednou řekla: „Na poli nezůstanu.“

A tak jsem se vydala mezi lidi, abych poznala svět. Vydala jsem se tedy do malého městečka. Všude bylo hodně lidí a velmi rušno. Na silnici jezdila veliká auta a na střechách posedávali holubi. „Páni, to je lidé!“ pošeptala jsem si. Někdy jsem si musela dávat pozor, aby na mě někdo nešlápl.

Zrovna jsem doběhla na náměstí, když jsem ucítila sladkou vůni. Všude bylo plno stánků, v jednom bylo pečivo, v jiných zase maso, ovoce, zelenina, sladkosti a hodně dalších dobrot a věcí. Než jsem si to stihla všechno pořádně prohlédnout, v jednom stánku jsem uviděla starou paní, která vypadala velmi smutně.

Přemýšlela jsem, jak jí mohu pomoci a běžela jsem k jejímu stánku se podívat, co vlastně prodává. Vyskočila jsem na pult, na kterém byly vystaveny ručně malované zvonečky. Mělo to ale jednu vadu, nebyli tu žádní lidé, kteří by si je koupili.

Začala jsem zvonečky brát jeden po druhém do tlapek a zvonila jsem tak dlouho, dokud se u stánku neobjevili první lidé. Cink, cink, cink! Paní se na tváři rozzářil úsměv a začala si plnit prázdnou pokladnu. Zůstala jsem s ní až do chvíle, než se na nebi objevila první hvězda.

K. V.

T.N.

Hádej, hádej, hadací...

Potkal jsem ho u svého kamaráda. Byl silný jako ocelové lano. Vypadal jako hora, která tu bude ještě tisíce let. Pamatuji si, že jsem se s ním už setkal u jiného, teď už bývalého, kamaráda, ale tehdy vypadal jinak. Vypadal jako keramická váza těsně před pádem. Byl slabý jako natržená zubní nit, která se každou chvíli přetrhne.

q118

L. K.

Dnes přišla ke mně domů. Nemohla jsem ji poznat, protože moc nemluvila, snažila se skrýt. Myslela jsem, že ji to přejde a změní se, ale nezměnila. Měla červené ubrečené oči, jako kdyby týden nespala. Ona vlastně ani nespí, jen celou noc kouká do stropu a přemýšlí nad tím, co udělala špatně, proč ji nikdo nemá rád. Velký strach má z mluvení před mnoha lidmi a ještě větší z pomluv. Taky se trápí, když se jí někdo směje.

180427

N. K.

Potkal jsem ji poprvé již před dlouhou dobou a potkávám ji dodnes. Není vidět, ale když přijde, tak o tom víte. Je jako kolotoč nebo horská dráha, nikdy nejste pořád nahoře, ale vždy, když jste dole, zase vás vezme vzhůru. Lidé ji vnímají jako něco krásného, ale dokáže být i krutá, dokáže vás vyléčit, ale i zabít. Je věrná, ale musíte si dát pozor na to, komu ji půjčujete, protože když ji půjčíte špatnému člověku, může se stát, že vám ji už nevrátí.

188ka

J. Č.

Potkala jsem ji nedávno. Je velká a nahání strach. Přichází do života vždy, když to nečekáš. Má velkou sílu a cítíš ji na těle i v srdci. Spousta lidí se jí bojí a snaží se jí vyhnout, bohužel se stejně objeví. Nikdo ji nemá rád. Je neodbytná, nenechá se odehnat. Dokáže tě zničit, ale i vyléčit, má zvláštní schopnost tě změnit. Musíš s ní bojovat, protože je zlá, nepříjemná a lhostejná. Nikdy nezůstává navždy.

18e10q

E. S.

Vídám ji každý den. Nejdřív se mnou šla jen párkrát do školy, ale teď je se mnou skoro pořád. Pamatuji si, jak jsem ji uviděla poprvé. Její výraz byl jako tma, do které se snažíte dívat, ale nic nevidíte, jen prázdno. Prázdno, které se bojí udělat každou druhou věc a pochybuje nad každým rozhodnutím. Dříve vypadala šťastněji. Nosila barevné oblečení a objevovala se tak dvakrát do týdne. Teď je celá temná. Skoro nemluví a je jako tygr, který se plíží a nikdo si ho nevšimne. Myslím si, že se mnou zůstane navždy.

επιστολῆς

D. B.

Dnes ráno jsem potkal zajímavou osobu. Leskla se jako královské klenoty. Měla šaty vyšívané stříbrem a zlatem, na hlavě jí seděla koruna zdobená třemi nejdražšími a nejvzácnějšími drahokamy. Na krku měla zlatý náhrdelník s rubíny a na ruce prsten s diamantem velkým jako skála. Když se na mě podívala, cítil jsem se, jako když na mě shlíží z hradní věže. Tvářila se, jako by byla tou nejlepší osobou na světě. Chvilí na mě hleděla, pak se lehce uklonila a odešla.

επιπέδ

M. S.

Ano, potkávám ho. Je celý červený a klepe se. Nikdy se nezdrží na moc dlouho. Nemám ho rád. Vždycky se objeví, když něco provedu a přijde se na to. Když ještě nikdo o ničem neví, navštíví mě jeho dobrý soused – svědomí. Po jejich návštěvě se většinou cítím hrozně. On vždycky řekne něco jako: „Já to viděl!“ nebo: „Víš, kolik lidí to vidělo?“ Je to takový tichý nezvaný host. Objevuje se, když je ho nejmíň potřeba, a všechny trapné situace dělá ještě horší.

πνῆς

R. V.

Přišel v noci, aby mě vyděsil. Jeho postava byla vysoká, neviděla jsem mu do obličeje. Jen stál a díval se na mě. Najednou měsíc ozářil jeho tvář a tmavé dlouhé vlasy. V azurových očích s rozšířenými zorničkami měl výraz plný strachu. Vypadal jako osamělá labuť, kterou opustila její skupinka a nechala ji samotnou na jezeře.

χαίτης

M. P.

Přijde domů a na všechno kašle. Válí se na gauči, kouká na televizi a jí brambůrky. V bytě má nepořádek, ale on jen leží a cpe se. Když už se do něčeho pustí, má to za chvíli hotové. Poté je na sebe hrdý, že něco udělal, ale další měsíc nebude dělat nic.

ισοπέδ

L. Ď.

